

Prædiken søndag d. 13. januar 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Es 43,1-7 & Salme 29 & Apg 8,14-17 Luk
3,15-17&21-22

Guds gaver - Du er min elskede!

Julen er lige overstået, men jeg vil alligevel gerne invitere dig til at tænke på jul. Men vi skal tilbage i tiden. Tilbage til din barndoms jul.

Jeg vil invitere dig til at tænke tilbage på dengang julen handlede om spændingen ved julegaverne. Hvilken gave mon er der til mig i år. Jeg ønsker mig så brændende det elektriske tog, eller dampmaskinen.

Forventningens glæde var enorm. Det kunne kilde i maven alene ved, at gå og tænke på de ting, man havde skrevet på ønskesedlen.

Man kunne jo tro, at hele livet så anderledes ud, hvis man fik f.eks. en flot dampmaskine.

Jeg husker stadig fornemmelsen af at pakke en meget ønsket gave ud. Glæden ved at få den var så stor, at man straks gik i gang med at lege, og glemte de andre gaver.

Dernæst var det også væsentligt at fortælle kammeraterne om, hvad man havde fået. Der var ikke noget praleri i det, men bare det at kunne dele glæden og oprigtigt glæde sig over deres gaver.

På et tidspunkt skifter det med gaverne. Nu synes jeg mere det handler om at finde den helt rigtige gave at give. Glæden ved at give en gave og se, at folk bliver glade for at modtage den, er i dag langt mere værd.

Forventningens glæde har noget over sig. Glæden ved at give, er også noget helt særligt.

I det første vers, som blev læste fra Lukasevangeliet hører vi to væsentlige ting. Det er klassisk bibelkomprimering, som jeg kalder det.

1. Folket var fyldt med forventning
2. Folk tænkte i deres stille sind om Johannes mon var Kristus.

Forventningen genkender vi. Den har vi lige tænkt os tilbage til. De glade minder fra vores barndoms jul.

Forventningen, som Lukas beskriver her, handler om nyt liv. Folket har vidst, at noget helt nyt - et paradigmeskifte - var undervejs.

De havde hørt Johannes Døbers meget radikale forkyndelse, men den var jo helt i tråd med de gamle profetier om en Kristus, som skulle komme og gøre alting godt igen.

Livet var ikke let, faktisk var det ret håbløst, så folkets håb var knyttet til, profetierne om at Gud ikke havde glemt sit folk. At han havde hørt dem og havde set dem.

De huskede alle historierne om Moses, som havde ført sit folk ud af det hårde liv i Egypten og ind i det forjættede land.

Det var en stor del af deres identitet, at Gud havde før grebet ind og sendt et menneske, der gjorde en kæmpe forskel. Det skete den gang, det kan ske igen!

Derfor fik Johannes også enorm lydørhed. Der var mange mennesker som var optaget af hans forkyndelse og de fulgte ham ud i ørkenen.

Heldigvis havde de stadig deres kritiske sans i behold. Det er nemlig altid vigtigt at bruge hovedet også. Hoved og hjerte, begge dele er vigtigt.

For det andet, det som blev slået fast allerede i det første vers er nemlig, at folk i deres stille sind tænkte på om Johannes mon var den, de ventede på.

I deres stille sind, siger Lukas på dansk, mens der i det græske slås fast, at de i deres hjerter overvejer om Johannes mon selv er den Kristus, de alle sammen venter på.

Er det virkelig ham?

Det er sunde overvejelser at have. Personligt glæder det mig, at der i bibelen er medtaget en beretning, hvor de mennesker der følger, tænker alvorligt over hvem det er de følger efter.

Guds bedste børn ruller på tv. Dette er bare en lille parentes om det. Johannes Døbers disciple får lov at undre sig og tænke selv. Det er noget, der i den grad mangler i de miljøer som skildres på tv for tiden. Tænk selv.... Glem aldrig at tænke selv, især hvis en religiøs autoritet fortæller dig, hvordan du skal leve!

Johannes gør ikke krav på at være guddommelig og understreger skarpt, at han ikke er Kristus.

Johannes siger: "»Jeg døber jer med vand; så kommer han, som er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at

4 af 7

løse hans skorem. Han skal døbe jer med Helligånden og ild.”¹

Jesus er så meget større end Johannes, at Johannes anser, at han ikke engang overfor Jesus er værdig til at udføre slavarbejde - nemlig at løsne hans skorem.

Så er perspektivet på plads. Johannes er skarp, provokerende og helt sikkert i stand til at sige noget, som gør folk interesserede, men der en bagvedliggende ydmyghed, som er sund.

Jesus kommer til Johannes. Hele folket lader sig døbe og dermed indivi til en ny tid. Også Jesus bliver døbt og under bønner lader Lukas os vide, himlen åbnede sig, Og en røst lød. “Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!”²

Johannes sagde, at han døbte med vand, men at Jesus skulle døbe med Helligånd. Det er det, vi ser og hører ske i forbindelse med Jesu dåb. Himlen er åben, og det er netop det, der er tegnet på at Guds ånd er tilstede. Himlen er åben.

Denne prædikenserie handler om Guds gaver. Vi siger ofte, at Gud giver os så meget. Men hvad er det helt konkret, at Gud giver os. I denne serie, pakker vi gaverne ud og gør det meget konkret. Hvad er det Gud giver os.

Dåben er klart en af Guds gaver. Men lad mig klart sige, at du er elsket af Gud uanset om du er døbt eller ej.

¹ Luk 3,16

² Luk 3,22

Det samme gælder uanset om du er døbt som barn eller som voksen og ligegyldigt, hvilket kirke det er sket i. Kirken her har det synspunkt, at vi alle er Guds børn allerede fra undfangelsen. Vi mener, at det er uafhængigt af dåben, men samtidigt fornægter vi bestemt ikke, at himlen er åben i dåben og noget helt særligt er på spil.

Det er lige her, at vores dåbssyn adskiller sig fra i, i hvert fald nogle af kredsene i folkekirken.

I øvrigt er det en ret hidsig debat i Kristeligt Dagblad for tiden. Lars Sandbeck spørger retorisk: "Er folkekirkens præster villige eller ikke villige til at stå på mål for det synspunkt, vi finder i Den Augsburgske Bekendelse: at Gud fordømmer det udøbte barn til "evig død" og "pine uden ophør"?"

Jeg ved godt, hvad det lille missionske mindretal vil svare. Men nu spørger jeg alle de andre."³

Vi vil sige, klart nej, sådan tror vi ikke det er!

Vi er Guds børn uanset. Den gave er forbundet med det, vi kalder en forekommende nåde. Nemlig at Gud elsker os betingelsesløst og gør det før vi skænker ham en tanke.

Guds gaver gives os hele tiden. Dåben er en af de konkrete måder, som disse gaver er synlige på. Men Gud er synlig på mange måder.

I dag var det dåben, og det betyder noget ganske særligt.

³ <https://www.kristeligt-dagblad.dk/debatindlaeg/tilbage-paa-sporet-i-daabsdebatten-tak-mener-folkekirkens-praester-virkelig-udoebte>

6 af 7

Noget af det bedste ved mit job er, at få lov at døbe. Det er stort at være med til, når Maria eller andre præster døber. Men det er helt vildt at gøre det selv. Jeg er helt på det rene med at jeg, ligesom Johannes kun døber med det vand, som kirkeværten har hældt op, men det er intenst og tiden står stille, for som præst mærker du, at himlen ved hver eneste dåb står åben og Guds stemme lyder....

Jeg har også oplevet dåben som en stor gave selv. En gave, som I har været med til at give mig.

I har taget mod mine børn og I har bevidnet deres dåb. Som far er et en helt utrolig stor ting, at vide, at I beder for mine børn. At I er den landsby, som det i følge et gammelt afrikansk ordsprog kræver, at opdrage et barn.

Dåben er en af de mange gaver, som Gud giver, der også forpligter. Den skal som alle andre gaver bruges og sættes i arbejde. For dåben handler ikke bare om noget vi har fået, det handler også om det vi giver i vores videre liv. Dåben er indledningen till et liv i tjeneste, fuldstændigt, som vi ser det med Jesus.

Men det handler de kommende søndage om,,,,,

Det er ligesom på netflix. Det stopper lige, hvor man tænker, havd nu.... Men så tager man jo lige et afsnit til.....

Velkommen igen på søndag.

Amen

7 af 7

Salme: Alle mine kilder